

เอกสารแนะนำ
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต
(ปริญญาตรี)

สาขาวิชาการจัดการสุขภาพชุมชน
(การแพทย์วิถีธรรม)
รุ่นที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๕

ศูนย์เรียนรู้ของชุมชนเครือข่ายมหาวิทยาลัยชีวิต
สวนป่านาบุญ

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

ข้อมูลจำเพาะสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

นายกสภาสถาบัน : ศ.ดร.พจน์ สະเพียรชัย อธิการบดีประธานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

อุปนายกสภาสถาบัน : รศ.ดร.ทองอินทร์ วัรงค์โสธร อธิการบดีรองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

อธิการบดี : รศ.ดร.เสรี พงศ์พิศ ผู้อำนวยการมูลนิธิสถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน (สสวช.)

ปรัชญา แนวคิด และเป้าหมาย

การศึกษาของสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน (มหาวิทยาลัยชีวิต) เป็นการบูรณาการการศึกษากับการพัฒนาให้เป็นเนื้อเดียวกัน มีเป้าหมายทำให้ผู้เรียนสามารถ อยู่อย่างมีศักดิ์ศรีและมีกินในท้องถิ่นของตนเองได้ เรียนแล้วช่วยตัวเองได้ ช่วยคนอื่นได้ ด้วยความเชื่อมั่นว่า ชุมชนเรียนรู้ ชุมชนเข้มแข็ง สามารถแก้ไขปัญหาหนี้สิน ความยากจน สิ่งแวดล้อม สุขภาพสร้างภูมิคุ้มกันและความมั่นคงให้กับตนเองได้มากยิ่งขึ้น

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ระดับปริญญาตรี) มี ๓ สาขาวิชา

(๑) สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ มีความรอบรู้กว้างขวาง มีโลกทัศน์กว้างไกล มีความเข้าใจธรรมชาติตนเอง ผู้อื่น มีความรู้ความเข้าใจในระบบเศรษฐกิจและสังคม สามารถนำความรู้ไปใช้ในการตัดสินใจเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็งและพึ่งตนเองได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเหตุผล สามารถคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้อย่างเป็นระบบ เป็นผู้นำชุมชนท้องถิ่นโดยอาศัยทั้งวิทยาการใหม่ ๆ ที่เป็นสากล และภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการด้านการพัฒนาท้องถิ่นที่มีลักษณะบูรณาการ และมีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาความยากจนอย่างยั่งยืนภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทยและของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต ประกอบอาชีพ และดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี

(๒) สาขาวิชาการจัดการสุขภาพชุมชน

ต้องการสร้าง “คนพันธุ์ใหม่” ที่เข้าใจเรื่องสุขภาพอย่างดีจนสามารถเป็นผู้นำชุมชนด้านสุขภาพได้ เป็นหลักในการส่งเสริมสุขภาพแบบ “สร้างนำซ่อม” ทำให้ชุมชนเรียนรู้ดูแลสุขภาพของตนเอง กินเป็น อยู่เป็น ดูแลตัวเองและดูแลคนอื่นเป็น คนที่เรียนหลักสูตรนี้ต้องรู้เรื่องโรคภัยไข้เจ็บและวิธีการช่วยเหลือดูแลขั้นพื้นฐาน ให้คำแนะนำปรึกษาประสานงานเพื่อให้ความช่วยเหลือคนเจ็บป่วยได้ มีความรู้ความสามารถและทักษะการจัดการสุขภาพอย่างมุ่งมั่นในระดับบุคคล ครอบครัว และชุมชน ตามหลักสุขภาพพอเพียงโดยบูรณาการองค์ความรู้ด้านสุขภาพแนวใหม่กับภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้เกิดสังคมสุขภาวะ บนพื้นฐานของการพึ่งตนเอง

(๑) สาขาวิชาการจัดการการเกษตรยั่งยืน

มุ่งเน้นการสร้างบัณฑิตให้เป็นเกษตรกรแนวใหม่ มีความสามารถในการพัฒนาการเกษตร โดยการจัดการทรัพยากรและปัจจัยการผลิตให้เกิดความยั่งยืน คิดเป็น อยู่เป็น พัฒนาเป็นและสร้างเครือข่ายเป็น ใช้ชีวิตเป็นตัวตั้ง เรียนแล้วสามารถดำรงชีวิตในท้องถิ่นตนเองได้อย่างมีศักดิ์ศรีและมีความสุข ฟังตนเองได้ ช่วยเหลือผู้อื่นได้ มีทักษะการประยุกต์และจัดการการเกษตรยั่งยืนเพื่อการพัฒนาชีวิตของตนเองและท้องถิ่น ให้อยู่รอด พอเพียง และมั่นคงยั่งยืน โดยยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักปฏิบัติ

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ระดับปริญญาโท) มี ๒ สาขาวิชา

(๑) สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

มุ่งสร้างและพัฒนาผู้นำทางปัญญาทั้งในด้านวิชาการ การบริหารจัดการและยุทธศาสตร์การพัฒนา มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เข้าใจปัญหา การพัฒนาท้องถิ่น และศักยภาพของชุมชนท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้ จนสามารถเสริมสร้างศักยภาพชุมชนให้เกิดนวัตกรรมทางการศึกษา บูรณาการหลากหลายมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม ก่อให้เกิดการพัฒนาตนเอง ครอบครัวและชุมชนที่ฟังตนเองได้อย่างยั่งยืน

(๒) สาขาวิชาการจัดการระบบสุขภาพชุมชน

มุ่งสร้างผู้นำทางยุทธศาสตร์การพัฒนาในการจัดการระบบสุขภาพชุมชน โดยบูรณาการองค์ความรู้ด้านสุขภาพแนวใหม่ที่เน้นหลักมวลประชาร่วมสร้างสุขภาพ (All For Health) บนพื้นฐานของการฟังตนเอง สร้างผู้นำทางปัญญาทั้งในด้านวิชาการ การบริหารจัดการ และยุทธศาสตร์การพัฒนา มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เข้าใจปัญหา การพัฒนาท้องถิ่นด้านสุขภาพ และศักยภาพของชุมชนท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้ สามารถเสริมสร้างศักยภาพด้านสุขภาพชุมชนให้เกิดนวัตกรรมทางการศึกษา บูรณาการหลากหลายมิติ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม ก่อให้เกิดการพัฒนาตนเอง ครอบครัว และชุมชนที่ฟังตนเองได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

วิสัยทัศน์ พันธกิจ คุณค่าหลัก

วิสัยทัศน์ (vision)

เป็นสถาบันอุดมศึกษาทางเลือกเพื่อชุมชน ที่จัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ชุมชนเรียนรู้ ชุมชนเข้มแข็งและให้ผูเรียนสามารถอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีและมีกินในท้องถิ่นของตนเองได้

พันธกิจ (mission)

พัฒนาสถาบันเพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่สร้างพลังทางปัญญาในการขับเคลื่อนขบวนการประชาชนไปสู่สังคม ที่ผู้คนฟังพาดตนเองได้และมีความสุข

คุณค่าหลัก (core values)

๑. เรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong learning)

การเรียนรู้ตลอดชีวิต เป็นจิตสำนึกสำคัญที่เป็นรากฐานของการใฝ่เรียนรู้ โดยเชื่อว่าสังคมวันนี้เป็นสังคมความรู้ จำเป็นต้องมีความรู้ และใช้ความรู้ในการดำเนินชีวิต อาชีพการงานทุกประเภท จำเป็นต้องมีความรู้ในการสร้างแบบ เนื้อหา ฐานเศรษฐกิจ สังคม เพื่อความเข้มแข็งของชุมชนและสังคม

๒. การสร้างสรรค์ (Creativeness)

การเรียนรู้ไม่ใช่การบริโภคความรู้หรือท่องจำความรู้ (มือสอง) แต่เป็นการสร้างความรู้ (มือหนึ่ง) สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นนวัตกรรมที่ต้องการพัฒนารูป เนื้อหา และกระบวนการทำงานที่สอดคล้องกับปรัชญาและวิสัยทัศน์ ด้วยยุทธศาสตร์ที่มีพลังสร้างสรรค์สิ่งใหม่ อาจารย์และนักศึกษาที่เรียนรู้แบบสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ความรู้ใหม่ ด้วยการวิจัยและพัฒนา ก่อให้เกิดนวัตกรรมเพื่อชีวิตของตนเอง ชุมชนและสังคม

๓. อัตลักษณ์และเอกภาพ (Identity and uniqueness)

อัตลักษณ์ในความแตกต่าง (Identity in difference) สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นสถาบันที่มีอัตลักษณ์ของตนเอง เช่น เดียวกับนักศึกษาที่ค้นหาและพัฒนาอัตลักษณ์ของตน เป็นคนที่รากเหง้าทางสังคม วัฒนธรรม มีความเป็นตัวของตัวเองในการดำเนินชีวิต ไม่ไหลไปตามกระแส คิดได้ ตัดสินใจได้ เลือกได้ ในเวลาเดียวกันก็เคารพคนอื่นที่แตกต่างว่า ทุกคนมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน ทำให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียวกันในความหลากหลาย

๔. จิตสาธารณะและความร่วมมือ (Public mind and cooperation)

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นสถาบันที่เกิดขึ้นเพื่อสาธารณประโยชน์ เพื่อส่วนรวม ส่งเสริมให้นักศึกษาและผู้เกี่ยวข้องมีจิตอาสา เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน วงศาคณาญาติและพวกพ้อง ความเป็นธรรม ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ส่งเสริมความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน การแบ่งปันและบริการมากกว่าการสั่งสมและรอรับ มีส่วนร่วมในการจัดกระบวนการเรียนรู้การพัฒนาท้องถิ่น

๕. บูรณาการและผนึกพลัง (Integration and synergy)

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน จัดการศึกษาที่เอาชีวิตเป็นตัวตั้ง เอาชุมชนเป็นฐานเพื่อการเรียนรู้และการพัฒนาที่ไม่แยกจากกัน ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาแบบรอบด้าน ที่ผสมเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมเข้าด้วยกัน ผนึกพลังทุนท้องถิ่น ทุนทรัพยากร ทุนทางสังคม ทุนทางปัญญา กับทุนสากล ผนึกพลังผู้คนในสาขาอาชีพต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้และจัดการชีวิต จัดการทรัพยากร จัดการชุมชนให้พึ่งพาตนเองได้และมีความสุข

๖. ปัญญาและการปฏิบัติ (Wisdom and practice)

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน จัดการเรียนรู้ที่ทำให้รู้จักเชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นความรู้ นำความรู้ไปสู่การปฏิบัติจนเกิดปัญญา อันเป็นหลักการที่มีคุณธรรมเพื่อการดำเนินชีวิตและการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง ไม่อิงแอบอยู่แต่กับอำนาจและเงิน เพราะเชื่อว่า ชุมชนจนปัญญามากกว่าเงินหรือทรัพยากร การเรียนรู้ให้เกิดปัญญา จึงจะเปลี่ยนกระบวนการทัศน์พัฒนาใหม่ที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

๗. เครือข่ายและความร่วมมือ (Networking and partnership)

การสร้างเครือข่ายเป็นวัฒนธรรมองค์กรใหม่ที่เน้นความสัมพันธ์ บรรยากาศที่ดีในการทำงาน และแรงบันดาลใจ มากกว่าการใช้อำนาจ การบังคับด้วยกฎระเบียบ เป็นความสัมพันธ์แนวราบมากกว่าแนวดิ่ง เช่นเดียวกับการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับคนอื่น องค์กร สถาบันอื่น ในลักษณะของการเป็นภาคีความร่วมมือ เป็นหุ้นส่วนและพันธมิตรทางยุทธศาสตร์ ให้เกียรติและเคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และศักยภาพของคนอื่น เพื่อให้เกิดความร่วมมือและการผิงพลัง

๘. ความไว้วางใจและธรรมาภิบาล (Trustworthiness and good governance)

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นสถาบันที่ได้รับความไว้วางใจ ความเชื่อถือ เพราะความมีคุณธรรมและความเป็นมืออาชีพ มีความอ่อนน้อมถ่อมตนและความเรียบง่าย พอดี พอประมาณ สร้างมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับให้เป็นต้นแบบ (benchmark) มีธรรมาภิบาลที่ดี โปร่งใส ตรวจสอบได้ ในเวลาเดียวกันส่งเสริมคุณธรรม ความเป็นมืออาชีพ ธรรมาภิบาล ให้นักศึกษาและชุมชน

๙. ความสัตย์ซื่อและความสมดุล (Integrity and sense of proportion)

มีความสัตย์ซื่อต่อตนเองและต่อผู้อื่น เป็นแบบอย่างของความเสมอต้นเสมอปลาย ไม่หลายมาตรฐานทำในสิ่งที่พูดไว้เขียนไว้ มีความพอดีในวิถีคิด วิถีปฏิบัติ ไม่สุดขั้วจนรุนแรง ส่งเสริมให้มีความเที่ยงธรรม (fairness) คิดดี

๑๐. พึ่งตนเองและมีความสุข (Self-sufficient and happy)

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นแบบอย่างของสถาบันที่ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นฐานเพื่อการพัฒนาาระบบและการดำเนินงาน มีกรอบ เกณฑ์ ตัวชี้วัดที่ชัดเจน ทำให้สถาบัน นักศึกษา ชุมชน พึ่งพาตนเองได้และมีความสุข

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

ชื่อสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน มีความหมายว่า เป็นสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อให้ประชาชนทั่วไปเข้าถึงการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เอาชีวิตของผู้เรียนเป็นตัวตั้ง เอาความเป็นจริงของท้องถิ่นเป็นฐานการเรียนรู้ เรียนแล้วทำให้ชีวิตดีขึ้น รู้จักตนเอง เกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง มีทักษะในการทำมาหากิน สามารถช่วยตัวเองได้ ช่วยคนอื่นได้ ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง ท้องถิ่นน่าอยู่ ผู้คนไม่ทิ้งถิ่นเพราะพึ่งพาตนเองได้

ตราหรือเครื่องหมายของสถาบัน

ลักษณะของตราหรือเครื่องหมายของสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน เป็นรูปวงกลมล้อมรอบคน หลากหลายหันหน้าเข้าหากัน โดยมีความหมายแสดงถึงความสมานฉันท์ ความเป็นชุมชน ประชาสังคม ความร่วมมือ ตั้งแต่ครอบครัวไปถึงระดับชาติ เพื่อให้เกิดชุมชนและสังคมเรียนรู้ รูปวงกลมรอบคน หมายถึง ความเป็นหนึ่ง ความเป็นเอกภาพ การบูรณาการวิชาความรู้ให้เป็นปัญญาที่หลวมรวมผู้คนเข้าด้วยกัน ให้เชื่อมโยงสัมพันธ์ เป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ จักรวาลและสรรพสิ่ง อันเป็นฐานคิดแบบองค์รวมของภูมิปัญญาตะวันออก และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ลีประจำสถาบันและลีประจำคณะ

ลีประจำสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน คือ ลีเขียวอมฟ้า เป็นลีที่แสดงถึงการผสมผสานกลมกลืน ระหว่างสีเขียว กับสีฟ้า “สีเขียว” หมายถึง ชีวิต อันหมายถึงธรรมชาติ “สีฟ้า” หมายถึงจักรวาล สรรพสิ่ง “เขียวอมฟ้า” จึงหมายถึง ชีวิต ที่สัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและจักรวาล

ลีประจำคณะศิลปศาสตร์ คือ สีฟ้า

ต้นไม้ประจำสถาบัน

ต้นไม้ประจำสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน คือต้นกล้วยเทพพนม โดยมีความหมายที่สื่อว่า กล้วยเป็นพืชที่ สัมพันธ์ใกล้ชิดกับชีวิตมนุษย์มาก ตั้งแต่เกิดจนถึงตาย มีส่วนในพิธีกรรมทุกส่วน ตั้งแต่ราก ลำต้น ผล ปลี และใบ กล้วยเป็นอาหารที่มีคุณค่า เป็นเครื่องมือเครื่องใช้หลากหลายรูปแบบ กล้วยเทพพนมมีรูปทรงที่สะท้อนเอกภาพ ความอ่อนนุ่มถ่อมตน ความเรียบง่าย และคุณประโยชน์สูงยิ่ง

คำย่อ

สรพ. ย่อมาจาก สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

สรป. ย่อมาจาก ศูนย์การเรียนรู้เพื่อปวงชน

สรช. ย่อมาจาก ศูนย์เรียนรู้ของชุมชนเครือข่ายมหาวิทยาลัยชีวิต

ปัญญาชนชาวบ้าน

เป็นคำแปลจาก organic intellectual ของอันโตนิโอ กรัมชิ ปราชญ์ชาวอิตาลี โดยหมายถึง คนธรรมดาสามัญ ในชุมชนไม่ว่าชนบทหรือเมือง ซึ่งพัฒนาตนเองขึ้นมาเป็นผู้นำทางปัญญาในท้องถิ่น หรือในแวดวงของตนเอง เช่น ชาวนาในชุมชนชนบท กรรมกรในชุมชนเมือง หรือในสหภาพหรือกลุ่มแรงงานอันเป็นที่มาของวลีที่ว่า บัณฑิตชาวนา ปัญญาชนชาวบ้าน)

ผู้จัดกระบวนการเรียนรู้

เป็นคำที่ใช้เพื่อเน้นบทบาทหน้าที่ของ “อาจารย์” ที่ไม่ใช่ทำหน้าที่ “สอน”แบบเดิม โดยยืนอยู่หน้าชั้นแล้วสอนให้นักเรียนจดเอาไปท่องจำแล้วไปสอบ อาจารย์ในสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน ทำหน้าที่จัดกระบวนการเรียนรู้ ด้วยการจัด ให้เกิดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม มีบทบาทเป็นผู้กระทำหรือเป็น “ ประธาน”(subject) ไม่ใช่ ผู้ถูกกระทำหรือ “กรรม”(object) และเรียนรู้จากการมีส่วนร่วมและการปฏิบัติด้วยตนเอง ทั้งนี้ เพราะเชื่อว่าการเรียนรู้ที่ แท้จริงเกิดจาก “ข้างใน” เพราะเอาชีวิตของผู้เรียนเป็นตัวตั้งเรียนเช่นนี้ชีวิตจึงดีขึ้น

อาจารย์หรือครูผู้จัดกระบวนการเรียนรู้ จึงมีบทบาทหน้าที่เช่นเดียวกับวิทยากรกระบวนการ(facilitator) ในการ ประชุม สัมมนา และการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ

การศึกษาเพื่อท้องถิ่น

เป็นการศึกษาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้เข้าใจท้องถิ่น ทั้งในแนวลึก และแนวกว้าง ทั้งในอดีต และปัจจุบัน และในพลวัตของความสัมพันธ์กับสังคมใหญ่ในโลกาภิวัตน์ เป็นการศึกษาที่พัฒนาความรู้ความเข้าใจในคุณค่าและทุน ต่าง ๆ ทั้งทุนทรัพยากร ทุนทางสังคมวัฒนธรรม ทุนทางปัญญา ทำให้เกิดการพัฒนาจิตสำนึกของผู้เรียนให้เกิดความ ผูกพัน ความภูมิใจในท้องถิ่น ทำให้เห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น รากเหง้าของตนเอง เป็นการศึกษาที่ทำให้เกิดการ

พัฒนาท้องถิ่นในขณะที่เรียน โดยการทำโครงการ หรือ โครงการวิจัยและพัฒนาของอาจารย์และนักเรียน ที่ทำให้ความรู้ใหม่ เกิดนวัตกรรม ทำให้ชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็ง

การเรียนรู้แบบบูรณาการ

หมายถึงการเรียนรู้ที่ “รอบด้าน” ไม่เอาแต่ด้านหนึ่งด้านเดียวแบบโดด ๆ หรือ แบบ “แยกส่วน” โดยเริ่มจากทัศนคติที่มองความเป็นจริงแบบ “องค์รวม”(holistic) ไม่ได้มองความเป็นจริงแบบ “กลไก”(mechanic) เหมือนสิ่งของเครื่องใช้ที่แยกเป็นชิ้นส่วนได้ แต่มองในความเป็นระบบชีวิต หรือ “องค์ภาพ”(organism) ที่ทุกส่วนล้วนสัมพันธ์เป็นเนื้อเดียวกันหมด แยกออกเป็นชิ้นเป็นส่วนไม่ได้ หากแยกออกจากกัน ก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้

การเรียนรู้แบบบูรณาการเอาชีวิตเป็นศูนย์กลาง ชีวิตที่ดีย่อมดีแบบรอบด้าน ไม่ใช่ดีด้านเดียว(เช่น สวย แต่ โง่ ห่วย โทษาลีบ) การเรียนที่มีชีวิตเป็นตัวตั้งจึงไม่ได้แยกวิชาต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด แต่มีจุดเชื่อมโยง และตัวเชื่อมโยงตลอดเวลา เช่น การเรียนเรื่องเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม มีอาจแยกออกจากความยุติธรรมทางสังคม ความเหลื่อมล้ำและความสุข

การเรียนรู้เรื่องสุขภาพแบบบูรณาการ จึงไม่ได้หมายถึงแต่เรื่องหมอเรื่องยา เรื่องการรักษา แต่รวมเอาเรื่องการดูแลสุขภาพของตนเอง การกินการอยู่ การงานอาชีพ ความมั่นคงในชีวิต

วิชาการ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี จึงไม่มีอะไรที่ “เป็นกลาง ”แต่เกี่ยวข้องกับระบบคุณค่าและจริยธรรมปัญหาของการค้าจึงไม่ใช่เรื่อง free trade (การค้าเสรี) อย่างเดียว แต่ต้องเป็น fair trade(การค้าเป็นธรรม) คำถามเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะการเรียนรู้แบบบูรณาการ เชื่อมโยงที่เรียนกับชีวิต กับสังคม กับคุณค่า กับวิชาการด้านอื่น ๆ

อยู่อย่างมีศักดิ์ศรี

เป็นประโยชน์ที่คัดมาจาก “เรียนรู้เพื่ออยู่อย่างมีศักดิ์ศรีและมีกินในท้องถิ่นของตนเอง” อันเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการเรียนรู้ของสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน มีที่มาจากสภาพการณ์ของผู้คนในชนบทวันนี้ ที่สูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองไปเกือบหมด อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากพัฒนาประเทศ ที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำมากกว่าความเสมอภาค ทำให้คนจน คนรากหญ้า เชื่อตามที่สังคมบอกตลอดมาว่า พวกเขา “โง่” จนเจ็บ” ต้องการความช่วยเหลือในทุกด้านเพราะด้อยพัฒนาความเชื่อมั่นหายไป ทำให้ผู้คนพึ่งพาตนเองไม่ได้ ได้ผลผลิตมาก็พึ่งพ่อค้า การศึกษาก็พึ่งครู สุขภาพก็พึ่งหมอ เดือดร้อนมากก็ไปหาข้าราชการ นักการเมือง รัฐบาล

การศึกษาที่ดีทำให้ผู้คนรู้ว่า ตนเองมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับทุกคนในสังคม และถ้าหากมีโอกาสได้เรียนรู้และพัฒนา ก็สามารถพึ่งพาตนเองได้ การศึกษาที่ดีเป็นการกอบกู้ศักดิ์ศรีให้กลับคืนมา

ชุมชนเรียนรู้ ชุมชนเข้มแข็ง

เป็นวิสัยทัศน์ของสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน บอกถึงความเชื่อที่ว่า ถ้าเป็นชุมชนเรียนรู้ก็จะใช้ความรู้และปัญญาในการพัฒนาอย่างมียุทธศาสตร์ จนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของตนเอง พัฒนาศักยภาพของท้องถิ่น อันประกอบด้วยคน ทรัพยากร ภูมิปัญญา และทุนต่าง ๆ ไม่ใช่รอแต่คำสั่งกับงบประมาณจากภายนอก

ชุมชนเรียนรู้ เป็นชุมชนที่มีฉันทะในการเรียนรู้ พร้อมทั้งจะเปลี่ยนแปลงเพื่อสิ่งที่ดีกว่า จึงค้นหาแนวทางใหม่ ๆ ประยุกต์ ผสมผสานความรู้ในท้องถิ่นกับความรู้สากล สร้างความรู้ใหม่ และนำไปปฏิบัติจนตกผลึกทางปัญญา ทำให้เป็นชุมชนเข้มแข็งและพึ่งพาตนเองได้

ภูมิปัญญาชาวบ้าน

เป็นศาสตร์และศิลป์ของการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น ต่าง ๆ เป็นปรัชญาชีวิต หรือหลักการดำเนินชีวิตเป็นความรู้ที่ถ่ายทอดวิธีการทำมาหากิน การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เป็นความรู้ที่ตกผลึกที่มีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน ผ่านการคัดแปลง ปรับปรุง ประยุกต์เรื่อยมา

ผู้ที่มีภูมิปัญญาชาวบ้านระดับสูง ได้รับการยกย่องว่าเป็น **ปราชญ์ชาวบ้าน** ซึ่งไม่ได้รู้แต่เฉพาะเทคนิควิธีการ แต่เป็นผู้นำทางปัญญา ทางศีลธรรม เป็นที่พึ่งพาของชุมชน

บางคนได้รับการยกย่องให้เป็น **ครูภูมิปัญญา** ซึ่งเป็นศัพท์ที่กระทรวงศึกษาธิการ ใช้เพื่อแต่งตั้งผู้นำชุมชนบางคนที่มีความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้

การเรียนรู้ผ่านโครงการ

เป็นการเรียนรู้ที่มาจากฐานคิดที่เชื่อว่า ความรู้ที่ดีที่สุดมาจากการปฏิบัติ ผู้จัดกระบวนการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาโครงการที่เหมาะสมกับวิชาที่เรียนและที่สัมพันธ์กับชีวิตและกับชุมชนท้องถิ่นของผู้เรียน นำผลการปฏิบัติ ประสบการณ์และความรู้ที่ได้ มาแบ่งปันกับผู้อื่นในชั้นเรียน หรือในชุมชน

การทำโครงการ เป็นการวิจัยและพัฒนาขั้นพื้นฐานแบบหนึ่ง ถ้าหากมีการพัฒนาขึ้นมาอีกระดับหนึ่งให้เข้าหลักเกณฑ์ของการวิจัย ก็กลายเป็นโครงการวิจัยและพัฒนา ซึ่งหลายศูนย์เรียนรู้ของชุมชนเครือข่าย มหาวิทยาลัยชีวิตได้เริ่มดำเนินการไปแล้ว และได้รับการสนับสนุนทุนจากหน่วยงานต่าง ๆ

แลกเปลี่ยนเรียนรู้

เป็นวลีที่ใช้เพื่อสะท้อนแนวคิดของเปาโล แพร์รี่ ที่ว่า “ไม่มีใครรู้ทุกเรื่อง และไม่มีใครไม่รู้อะไรเลย มีแต่คนที่รู้บางเรื่องและไม่รู้บางเรื่อง” จึงไม่มี “ครู” ที่ไปสอนคนอื่น มีแต่คนที่มาเรียนรู้ร่วมกัน บางคนอาจไม่มีปริญญา แต่มีประสบการณ์ ก็เอาประสบการณ์มาแบ่งปันกัน อันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการที่เรียกกันว่า “การจัดการความรู้” (Knowledge Management หรือ KM)

เป็นวลีที่นิยมใช้กันในยุคที่เครือข่ายสังคมพัฒนาจนสามารถแบ่งปันข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ผ่านสื่อสมัยใหม่ได้โดยง่าย การเล่าเรื่องดี ๆ จากประสบการณ์ จากสิ่งที่ได้พบเห็น จากสิ่งที่ได้เรียนรู้ จากการพูดคุย การเสวนา การสัมมนา จากห้องเรียน ห้องประชุม ให้กระจายไปให้มากที่สุด ทำให้เกิดพลังสร้างสรรค์ทางปัญญา และมีส่วนในการจุดประกายความคิดใหม่ ความรู้ใหม่ ก่อให้เกิดนวัตกรรม

การศึกษาในระบบ นอกกระบบ ตามอัธยาศัย

การศึกษาในระบบ คือ “การศึกษาที่กำหนดจุดมุ่งหมาย มาตรฐาน วิธีการจัดการศึกษา หลักสูตรการเรียนการสอน ระยะเวลาของการศึกษา และการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการศึกษาไว้อย่างแน่นอนชัดเจน” (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ)

การศึกษานอกระบบ หมายถึง “กิจกรรมการศึกษาที่มีกลุ่มเป้าหมายผู้รับบริการและวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ชัดเจน มีรูปแบบ หลักสูตร วิธีการจัดและระยะเวลาเรียนหรือฝึกอบรมที่ยืดหยุ่นและหลากหลายตามสภาพความต้องการและศักยภาพในการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายนั้น และมีวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ที่มีมาตรฐาน เพื่อรับคุณวุฒิทางการศึกษา หรือเพื่อจัดระดับผลการเรียนรู้” (พระราชบัญญัติ ส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ.๒๕๕๑)

การศึกษาตามอัธยาศัย หมายถึง “กิจกรรมการเรียนรู้ในวิถีประจำวันของบุคคล ซึ่งบุคคลสามารถเลือกที่จะเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ตามความสนใจ ความต้องการ โอกาส ความพร้อมและศักยภาพในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล” (พระราชบัญญัติ ส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ.๒๕๕๑)

ใบอนุญาต
ให้จัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ที่ ๔ / ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการการอุดมศึกษา อนุญาตให้

มูลนิธิสถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน

อยู่บ้านเลขที่ ๔๖๕ ถนนนครสวรรค์ แขวงจตุรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

จัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชนประเภท สถาบัน ชื่อ สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

ตั้งอยู่ เลขที่ ๑๓/๒ หมู่ที่ ๑ ต. บางคนที อ. บางคนที จ. สมุทรสงคราม

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

(นายชินวรณ์ บุญเกียรติ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ใบรับรองวิทยฐานะสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ที่ ๒/๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๔ วรรคสอง และมาตรา ๑๓๐ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษา
เอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการอุดมศึกษา ขอรับรองว่า

สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

อยู่ที่ ๑๓/๒ หมู่ที่ ๑ ตำบลบางคนที อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม

เป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะเพื่อจะทำการสอนเพื่อให้ปริญญาในชั้นปริญญาตรี

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

(นายชินวรณ์ บุญเกียรติ)

เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง การจัดตั้งสถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติสถาบัน
อุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยคำแนะนำของ
คณะกรรมการการอุดมศึกษา อนุญาตให้ มูลนิธิสถาบันส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน จัดตั้ง
สถาบันอุดมศึกษาเอกชนประเภท สถาบัน ชื่อ "สถาบันการเรียนรู้เพื่อปวงชน" ตั้งอยู่
เลขที่ ๑๓/๒ หมู่ที่ ๑ ต. บางคนที อ. บางคนที จ. สมุทรสงคราม

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

(นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

รู้จัก
ผอ.ศรช.สวนป่านาบุญ
ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)
ผ่านสื่อ

หนังสือ ค คน ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๑ (๔๙) พฤศจิกายน ๒๕๕๒

"หมอเขียว" ศูนย์บาท รักษาทุกโรค (ค คน)

การที่ชายคนหนึ่งเปลี่ยนชื่อตนเองจาก "สำเร็จ มีทรัพย์" เป็น "ใจเพชร กล้าจน" ในทางหนึ่งเป็นความพยายามบอกกับทุกคนถึงสิ่งที่เขายึดเหนี่ยว จุดหมายชีวิตแท้จริงที่ชายผู้นี้ยึดถือ คือ ความพยายามช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ได้หายจากโรคร้าย โดยไม่ต้องเสียเงินสักบาท... ด้วยการรักษาแบบ "แพทย์วิถีพุทธ" "หมอเขียว" หรือ ใจเพชร กล้าจน จบการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ เขาพยายามรักษาผู้ป่วยตามวิชาแพทย์ที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างเต็มที่ แต่พอทำไปได้ชั่วระยะ คนเป็นหมอก็ต้องผจญกับคำถามในใจที่โหนคำตอบกับตัวเองไม่ได้เสียที

"หมอเขียว" หรือ ใจเพชร กล้าจน จบการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ เขาพยายามรักษาผู้ป่วยตามวิชาแพทย์ที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างเต็มที่ แต่พอทำไปได้ชั่วระยะ คนเป็นหมอก็ต้องผจญกับคำถามในใจที่โหนคำตอบกับตัวเองไม่ได้เสียที

"ทำไมทุกคนยังป่วย ทั้งที่เครื่องมือแพทย์ทันสมัยขึ้น ทำไมรักษาไปแล้วแพงขึ้นทุกวัน ที่สำคัญเจ้าหน้าที่สาธารณสุขกลับป่วยแข่งหน้าชาวบ้านอีก"

ยิ่งคิด ก็ยิ่งงง เขาว่า ไม่เพียงเท่านั้น ตัวหมอเองที่เป็นโรคหัวใจขาดเลือดและปวดข้อ ไข้ยาที่ดีที่สุดของโรงพยาบาลรักษาแล้วแต่ก็ไม่หายความสงสัยนี้ทำให้หันกลับมาศึกษาแพทย์ทางเลือกและนำมาใช้ร่วมกับแผนปัจจุบัน ผลปรากฏว่าคนไข้หายเพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว แต่นับแล้วก็ยังได้แค่ 40 เปอร์เซ็นต์ของคนไข้ทั้งหมด ซึ่งทำให้หมอเขียวยังคาใจต่ออีกว่า ทำไมอีก 60 เปอร์เซ็นต์ รักษาไม่ได้ คนที่รักษาได้ก็กลับมาเป็นใหม่ หรือการแพทย์ที่ทำอยู่จะมาคิดทาง หมอเขียวเครียดกับเรื่องนี้มากจนต้องไปปฏิบัติธรรม แต่พอได้อ่านพระไตรปิฎกก็พบว่า คำตอบทั้งหมดอยู่ในนี้แล้ว

หนึ่งในคำสอนที่นำมาพิจารณา คือ เรื่องสังคิติกสูตร หมอเขียวคิดไปถึงเรื่องสมดุลของร่างกาย เรื่องปรับร้อน-ปรับเย็น ซึ่งมีในศาสตร์แพทย์แผนไทยอยู่แล้ว เพียงแต่ยังใช้ไม่ได้ผลดี เพราะมีว่แต่ปฏิบัติตามตำราซึ่งเขียนในสมัยโบราณ ในขณะที่โลกปัจจุบันร้อนขึ้น การปรับร้อน-เย็นจึงต้องเปลี่ยนตามโลก เพื่อให้เกิดสมดุลที่แท้จริง

หมอเขียวหลงรักษาโดยวิเคราะห์ ชาติร้อน - เย็น ด้วยตนเอง ให้อาฤทธิ์เย็นมากขึ้นตามโลกที่ร้อนขึ้น เริ่มจากรักษาแม่ที่ปวดมดลูกให้หายได้ ทั้งที่แพทย์ปัจจุบันหาสาเหตุไม่พบ จากนั้นก็ใช้แนวทางดังกล่าวไปรักษาโรคมะเร็ง โรคไต โรคความดัน และบันทึกการรักษาทุกครั้ง ผลปรากฏว่าคนไข้ร้อยละ 90 อาการทุเลา รู้สึกสบายขึ้น เมื่อค้นพบว่าการรักษาที่ได้ผลจริงนั้น พระพุทธเจ้าได้สอนไว้หมดแล้ว หมอจึงประมวลความรู้ทั้งหมด และเรียกชื่อว่า "การแพทย์วิถีพุทธ"

ใจความของการแพทย์แผนนี้ คือ ใช้คำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นแก่นแกน นำจุดดีของการแพทย์ต่าง ๆ มารวมกัน โดยมีธรรมชาติเป็นตัวเชื่อมประสานบูรณาการ โดยมีหลักการ 3 ข้อ คือ ใช้สิ่งที่ประหยัดและเรียบง่าย มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา เพราะแก้ที่ต้นเหตุ และแต่ละคนทำเองได้ ไม่ต้องให้หมอรักษา แต่รักษาตัวเอง

ยา 9 เม็ด ที่หมอเขียวใช้รักษาก็ไม่มีราคาค่างวด เพราะเป็นหลักปฏิบัติ 9 ประการที่ทำได้เอง ได้แก่ รับประทานสมุนไพรปรับสมดุล เช้ามือเท้าในน้ำสมุนไพร รับประทานอาหารปรับสมดุล ใช้ธรรมชาติคลายเครียด ออกกำลังกายกดจุดลมปราณรู้จักเพียรและพักให้พอดี ทำกัวชา ดิที่ออกซ์ และพอก ทา หยอด ประคบ อบ อาบ ด้วยสมุนไพรที่ถูกกัน เมื่อไม่ต้องเสียค่ายาแพง ๆ หรือเสียค่าหมอ จึงเป็นจุดเริ่มต้นของคำว่า "ศูนย์บาท รักษาทุกโรค"

นอกจากเหนือจากมิติทางสุขภาพ หมอเขียวยังให้ความสำคัญกับวิถีชีวิตแบบพุทธอย่างครบวงจร ดังที่ได้สละพื้นที่กว่า 40 ไร่ เพื่อตั้ง "สวนป่าบุญ" ซึ่งเป็นศูนย์เศรษฐกิจพอเพียง ใช้ปลูกข้าว ผัก พืชสมุนไพร เพื่อเตรียมความพร้อมในการพึ่งพาตนเองก่อนที่จะต่อมาจะเปิดเป็นศูนย์สุขภาพให้ผู้คนเข้ามาเก็บเกี่ยวความรู้เรื่องการใช้ชีวิตตามแนววิถีพุทธอีกด้วย

ความตั้งใจทั้งหมดของหมอเขียว ไม่เพียงทำให้หลายๆคนได้เห็น ว่า ชีวิตที่ดี ไม่มีโรคร้าย ก็ไม่จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากๆ ไปแลกหาจากการแพทย์สมัยใหม่ หากแต่ยังมีนัยไปถึงวิถีพุทธ วิถีไทย ในแบบที่เราเป็นนั่นเอง ที่เพียงพอแล้วสำหรับความสุข

ขอขอบคุณข้อมูลจาก

ขอขอบคุณภาพประกอบจาก koratcom.com

หนังสือ ค คน ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (49) พฤศจิกายน 2552

ประวัติอาจารย์ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

การศึกษาและอบรม

- ปริญญาตรีสาธารณสุขศาสตร สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มสธ.
- ปริญญาตรีบริหารสาธารณสุขศาสตร สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มสธ.
- สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการแพทย์แผนไทย, แนวคิดและทฤษฎีการแพทย์แผนไทย, เวชกรรมแผนไทย, เกษษพฤษศาสตร์, ธรรมานานัย และสังคมวิทยาการแพทย์ มสธ.
- ศึกษาและอบรมด้านการแพทย์ทางเลือกจากประเทศมาเลเซียและจีนได้ทุกวัน
- จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาพัฒนบูรณาการศาสตร์(เศรษฐกิจพอเพียง) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ประวัติการทำงาน

- พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๔๐ ทำงานโรงพยาบาลห้วยใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๔๐ โรงพยาบาลห้วยใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๕ สถานีอนามัยบ้านนิคมเกษตรกรรมทหารผ่านศึก จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๖-๒๕๔๘ สำนักงานที่ปรึกษาด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ของนายกรัฐมนตรีนคร
- พ.ศ. ๒๕๔๘ สำนักงานสาธารณสุขอำเภอห้วยใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๘ - ปัจจุบัน โรงพยาบาลอำนาจเจริญ เป็นหัวหน้าศูนย์สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงสวนป่าบุญ

เกียรติประวัติ

- พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้าราชการโรงพยาบาลดีเด่น โรงพยาบาลห้วยใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้าราชการสาธารณสุขดีเด่น จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้าราชการพลเรือนดีเด่น จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๕๓ รับรางวัลโล่คนดีศรีแผ่นดิน จ.มุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๕๓ ถูกโหวตชื่อให้รับรางวัลสาขา คนต้นเรื่องแห่งปี จากการชนะคะแนนจากการโหวตจากผู้ชมทางบ้าน ในงานประกาศรางวัลของคนค้นอวอร์ด
- พ.ศ. ๒๕๕๔ รางวัลชนะเลิศ ผลงานวิชาการ Routine to Research ประเภทโปสเตอร์ เรื่อง “ฝ่าทางตันปัญหาสุขภาพด้วยการแพทย์วิถีธรรม ของหน่วยแพทย์วิถีธรรม โรงพยาบาลอำนาจเจริญ” จากสำนักป้องกันควบคุมโรคที่ ๕,๖,๗ วันที่ ๒๕ มิถุนายน-๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๔
- พ.ศ.๒๕๕๔ รางวัลชนะเลิศอันดับ ๑ ในผลงานวิชาการงานเวชปฏิบัติครอบครัวและชุมชนเรื่อง “นวัตกรรมฝ่าทางตันปัญหาสุขภาพโรงพยาบาลอำนาจเจริญ” สำนักงานบริการสาธารณสุขและสมาคมเวชกรรมสังคมแห่งประเทศไทย